

HRABĚCÍ DCERA A HOLOUBEK

Co asi dělá hraběcí dcera právě teď, když o ní začínáme vyprávět? Chodí jako by tančila, mluví jako by zpívala, pobíhá po zahradě, a když se zastaví, naslouchá ptačímu povídání. Dny se sypou jako korálky, jeden je jako druhý. Až jednou ...

Jednou seděla ve stínu zeleného ořechu a spatřila, jak nad ní na zelené větvi poskakuje holoubek. Tak se jí zalíbil, že volala: "Holoubku, slétni ke mně, holoubku můj. Ve zlaté kleci tě budu chovat, jako své srdce opatrovat, holoubku můj." A holoubek, jako by rozuměl, usedl dívce na rameno a pokojně se dal odnést do jejího pokoje.

Minul den a přišla noc. Hraběcí dcera se chystala sfouknout svíci, když spatřila u okna krásného mladíka. Velmi se polekala, vždyť okno bylo zavřené a dveře na petlici. Ale že to byla odvážná dívka, nespustila křik a zeptala se: "Co děláš u mne v pokoji a kdo jsi? Okno je zavřené a dveře na petlici. Kudy jsi přišel?"

"Tiše, tiše," zašeptal mladík. "Já jsem ten holoubek ze zeleného ořechu."

"Ale kdo jsi teď? A jakým kouzlem se dokážeš proměnit v tak malého ptáčka?"

"Jsem princ a má matka je královna. Ba víc než královna. Je paní různých zaříkání. Ve zlosti mne proměnila v bílého holuba. Hned toho sice litovala, ale sedm vyřčených zaříkadel nešlo už zpátky odříkat. A tak sedm let zůstanu ve dne holubem. Její kouzlo však v noci ztrácí moc. Od první noční hvězdy do jitřních červánků jsem princem jako dřív. Mé království je za mořem a dnes poprvé jsem moře přeletěl a usedl na větví v tvé zahradě. Tam jsem tě uviděl a poprvé jsem byl šťasten, že jsem pták. Mohl jsem ti být nablízku. Ale teď se bojím, že mne vyženeš a nebudeš mne milovat."

"A budu-li tě milovat," zašeptala dívka, "nikdy mne neopustíš a neuletíš zpátky za moře?"

"Nikdy, nikdy," řekl princ. "Staň se mou ženou a já budu věčně po tvém boku. Od jitřních červánků do první večernice jako holoubek a pak, než poslední hvězda vybledne, jako tvůj muž a princ."

A tak hraběcí dcera a princ Holoubek uzavřeli sňatek. Ve tmě a v tajnosti, jen měsíc a družina hvězd jim byly za svědky. Uplynul rok a narodil se jim syn. Přišla s ním radost a vzápětí i starost, jak dítě v paláci utajit. Nakonec nezbylo, než aby princ Holoubek přeletěl se synkem moře a svěřil ho do opatrování matky královny.

Matka královna přijala syna i vnoučka vlídně, zloba ji už dávno opustila. Slíbila, že bude o malého chlapce pečovat, a holoubek se vrátil ještě za světla ke své paní.

Roky se sypaly jako korálky, jeden jako druhý, a rok co rok povila hraběcí dcera syna, děťátko radost pohledět. A rok co rok přeletěl princ Holoubek se synkem moře a svěřil dítě do opatrování matky královny. Konečně se přiblížil den, kdy zaklínadlo ztratí nad holoubkem moc.

Ale dříve než radost, přišla pohroma.

Starému hraběti došla trpělivost s dcerou, která sedm let vytrvale odmítala všechny nápadníky a čas trávila raději ve společnosti bílého holuba. Tentokrát přišel o ruku požádat vznešený mladík ze sousedství. A když na otcovo naléhání dcera odpověděla: "Otče, jak se mám vdávat, když všechnu moji lásku má můj holoubek?" - podlehl starý hrabě zlosti. Hněvem se celý roztrásl a řekl: "Dávám ti lhůtu do zítřka. Buď přijdeš k rozumu, nebo toho holuba nechám zastřelit!"

A tak princ Holoubek, aby zachránil život, zamával křídly a pustil se přes moře. Byla to smutná cesta a ještě smutnější byl pohled hraběcí dcery, který holoubka na tu cestu vyprovázel. Zato královna matka uvítala syna s radostí. Sotva zakroužil nad hradní věží, dala příkaz trubačům, aby troubili, pištcům, aby pískali a zpěvákům, aby zpívali. Její syn se vrací a zlé kouzlo záhy pomine!

"Ne, matka," řekl zarmouceně holoubek, "odvolej pištce i trubače, odvolej zpěváky i loutnu. Dnešek je smutný den a zítřek bude ještě smutnější. Vždyť kuchaři už strojí svatební hostinu pro moji milovanou a matku mých synů."

"Synáčku, holoubku," řekla královna a paní různých zaříkání, "ráda bych ti pomohla, jen vědět jak."

"Svolej svých dvanáct pištců a dvanáct trubačů a proměň je v jestřáby. Přivolej mých sedm synů a proměň je v labutě. A nakonec proměň mne v mořského orla."

"Tolikeré zaříkání stráví celou mou čarovnou moc," řekla matka. "Ale budiž, vykonám, co si

přeješ, jen se mi šťastně vrát."

A tak se holoubek proměnil v orla, pištcí a trubači v jestřáby a sedm chlapců v mladé labutě. První vzlétl orel, za ním jestřábi a poslední se od země odpoutaly labutě. Čekala je dlouhá cesta přes moře.

V zahradě hraběcího paláce byla už připravena svatební hostina. Ženich stál v kruhu své ozbrojené družiny. Konečně vyšla z paláce nevěsta, bledá jako ranní hvězda. Ženich k ní přistoupil, aby jí navlékl svatební prsten.

V tu chvíli nebe potemnělo. Jestřábi se snesli na ženichovu družinu a rytíře rozehnali po kraji. Sedm bílých labutí obklopilo nevěstu a vzalo ji pod ochranu svých křídel. A nakonec se snesl z nebe orel, uchopil do pařátů ženicha a vysadil ho do koruny vysokého stromu.

Žádná svatba, co jich v světě bylo, ještě nikdy takhle neskončila. Co mohl starý hrabě, co mohli svatebčané dělat? Viděli, co dosud nikdo neviděl a ještě svým očím nevěřili. Vždyť jestřábi se snesli, jeden těsně vedle druhého, a když vzlétli, spočívala na jejich perutích nevěsta jako na létajícím koberci. Orel letěl vznešeně před nimi a celý ptačí průvod uzavíralo sedm synků, sedm labutí bílých jako svatební vlečka.

Bouře je nad mořem nezastihla a hrad prince Holoubka byl na dohled. Sotva jestřábi složili svůj vzácný náklad na nádvoří, proměnili se v pištce a trubače. Sotva se dotkl země orel, proměnil se v prince. A sotva dosedlo na nádvoří sedmero labutí, bylo z nich sedm chlapců, radost pohledět. Matka královna, která svým posledním čarováním přestala být paní různých zaříkání, přivítala snachu jako vlastní dceru. A co ona, co hraběcí dcera?

Pokud nezestárla, chodí jako by tančila, mluví jako by zpívala, pobíhá po zahradě, a když se zastaví, naslouchá ptačímu povídání.

(Hraběcí dcera a holoubek. Anglická pohádka. Pohádkové lístečky. Pavel Srut. 1986).